

Kiss Imre

**Gondolatok a világmindenség
keletkezésének egy lehetséges módjáról**

2007

TARTALOM

A mindenható tér-idő	
Mit jelent számunkra az érték?	
Mit jelent számunkra a lehetőség?	
Mit jelent a végtelen?	
Mit jelent a véletlen?	
A tudat	
Az írásom alapját képező előfeltételezések	
A forrás	
A forrás megnyilvánulása	
A Hatótér hatásairól a Tudat, mint abszolút létező szempontjából	
A világ megteremtéséről	
A virtuális univerzumról	
A föld, mint durva anyag keletkezéséről.	
Az anyagról másként	
A hét fizikai alapegység, mint a durva-anyag építőelemei	
A gravitációról és a fekete lyukról.	
Az entrópiáról másként	
A Mindenható térgeometriai, topológiai értelmezése. Amit a dimenziókról feltételezek.	
A dimenziókról, egy más értelmezési formában	
Gondolatok az időről	
Most egy kicsit másképpen az időről	
Az, az idő, ameddig a hatótér kitágul, majd összehúzódik (Isten, be és ki légzése)	
Az igazság keresésére	

A mindenható tér-idő

Egy megélt kor után, az ember elgondolkodik a világról, annak mivoltáról és felteszi magának azokat a bizonyos nagy kérdéseket. Mikor, miből, hogyan, és miért keletkezett a világ-mindenség? Milyen nagy a mérete? Véges vagy végtelen? Véletlenül, vagy készakarva lett? Mi az élet és halál? Miért van egyáltalán az Ember a kérdésfeltevő? Talán a végtelen sok válasz miatt? Amelyek nem feltétlenül csak jó válaszok. A jónak gondolt válaszok keresése közben további kérdések merülnek fel, amelyek szinte egymást generálják. Ha az ember elég kíváncsi és nem adja fel az igazság utáni kutatást, rádöbben, hogy még milyen keveset tud. Aztán arra is rájön, hogy milyen sok téves információval, rossz válasszal rendelkezik, amelyek mint ballaszt a léghajót, nem engedik felemelkedni. Felemelkedni a magasba, ahol mindig süt a nap, és ahonnan rálátásunk van az alattunk zajló eseményekre. Azt gondolom az a legfontosabb, hogy információgyűjtés közben felismerjük a ballasztot, a nehezéket és mielőbb megszabaduljunk tőle. Felhajtóerőnk a remény, amely megérzése a felénk áradó szeretetnek, ami hittel tölt fel bennünket. Hittel abban, hogy céljaink elérhetők. Mert szerintem hit nélkül nem lehet megelégedetten, boldogan élni. Aki nem hisz, az örök bizalmatlanságban és félelemben él. A bizalom, a hit megkönnyíti az életet. Aki nem hisz az örök értékben, mint a szeretet felemelő erejében, az ragaszkodik a tévedéseihez és hibáihoz, a ballasztjaihoz. A hit abban, hogy az Ember létezése nem céltalan, véletlen epizód az univerzumban, erőt ad a fájdalom, a szenvedés és a halál elviseléséhez is. Az a remény, hogy tudással a szenvedés és a halál egyszer legyőzhető lesz, egyúttal elérendő célként is szolgál. Ezért ne adjuk fel a reményt, hiszen a lehetőségeink határait még nem ismerjük. Ebben a pár oldalas írásban megpróbáltam összegyűjteni a reményem szerinti jó válaszokat. Az is lehet, hogy tévedek, de úgy hiszem ennek bizonyítása nem az én feladatom. A tévedés fel, és beismerése viszont igen. Ezért szeretném megosztani a gondolataimat, hogy azok visszhangra, értékelőre találjanak.

Bevezetőül kiemeltem olyan fogalmakat, melyeket fontosnak érzek értelmezni ahhoz, hogy legyen egy váza a gondolatfüzérének. Ezek a kulcsszavak: az ÉRTÉK, a LEHETŐSÉG, a VÉGTELEN, a VÉLETLEN és a TUDAT.

Mit jelent számunkra az érték?

Az, hogy valami értékes vagy értéktelen, az mindig a szubjektív értékelőtől, annak ítéletétől függ. Az értékelést, ítélkezést megelőzi a mérlegelés, minősítés, kategorizálás. Az érték minőségi kategória, amely szerintem mindig pozitív. Negatív érték nincs, csak értékességi fokozatok vannak. Ezért az érték pozitívum, bármilyen közel is van a nullához. A semmi, a hiány értéktelen számunkra. Felmerül a kérdés, hogy mennyi, mekkora a legnagyobb érték fokozata? Véges vagy végtelen? Véges az, ami behatárolt időben és térben van. Végtelen a lehetőség, mint a megnyilvánulatlan lét, a végtelen lét, amely **van**, tehát pozitívum. Ezért az érték lehet végtelen nagy, akár a lehetőség. A lehetőség, pedig egy olyan érték, ami a jóság, a feltétel nélküli önzetlen szeretet adománya. A jóság, a szeretet az oka annak, hogy a valami és a „semmi” is lehet. A semmi, a tér és idő nélküli létszünet, melyet a lét, mint a tudat ismer fel és határol el magától. Ezért az abszolút érték, a feltétlen szeretet. Ez maga az **ok**, a **lehetőség**, amely a végtelen lét forrása. Viszont az aktuális lét, a létező lét, vagyis az élet az, ami az **érzékelő** és **értékelő** számára érték. Olyan érték, amelynek minden formájára a bölcs Ember hivatott örködni, aki tudja, hogy az élet, mint a legnagyobb érték minden létezőre igaz a világegyetemben. Az **élet**, amely az **abszolút érték** a végtelen SZERETET ajándéka.

Mit jelent számunkra a lehetőség?

Az, hogy a lehetőség megengedő, az abszolút érték, a feltétel nélküli szeretet, mint ok következménye. Azé a szereteté, amely enged és ad, hisz e nélkül nem lehetne még a semmi sem. A jóságos, megengedő szeretet, oka a nem létnek is. Ezért a szeretet okán a lehetőség mindkettőt engedi. Úgy is mondhatnám, hogy egy okból kétoldalú a lehetőség. Egyszerre a létnek, és a nemlétnek a lehetősége. A duális lehetőség, viszont ok forrás. A lehetőség, mint ok, a sok forrása. Ha egy forrásból víz folyik folyamatosan, az táplálja a patakot, folyót, tengert. A lehetőség, mint a lét forrása, táplálja a létezőt. Az elapadt forrásból nem árad víz, nem táplál semmit, senkit. Ez a nem lét, a nincs. De azért a forrás marad, mint a kifogyhatatlan lehetőség. Csak az időn múlik, hogy mikor árad ki újra a forrás. Az időn, ami egy újabb feltétel, ok. Ezért az idő egy rejtőzködő oka a lehetőségnek. A nem létnek nem oka, ezért nincs szüksége az időre. A létnek viszont igen, mert a lét, a forrás kiáradása, folyása egy folyamat, amihez időre van szükség. Mivel a lét az idő okán váltokozva árad a forrásból, a nemlét időtlensége, a lét kiáradási ideje, mint időtartamok között eltűnik. Ezért a lét időszakai, mint „szakaszok” egybefüggővé, időtartamok nélküli létfolyamattá válik. Ez a végtelen idejű, de váltokozó folyamat, a végtelen Lét és nemlét amely, mint egy extra dimenzió a létezés lehetősége.

Mit jelent a végtelen?

A végtelen, a vég nélküli, nincs kezdete, nincs vége, határtalan, folytonos, állandósult, szavakkal jellemezhető. A végtelen állandó? Mi lehet állandó? Az, ami áll és az, ami mozog. A mozgás egy folyamat, amely lehet folytonos vagy szakaszos, periódusos.

A megszakított mozgásnak van kezdete és vége, tehát nem végtelen. A végtelen ezért folyamatos mozgást, történést, cselekvést, létezést jelentő szó, amit a nyelvtanban igének neveznek. A megszakított folyamatok végesek, de ha a végeiket, mint végpontokat összeillesztjük egy olyan parányi időtartamban, amely érzékelhetetlen a számunkra, akkor végtelennek tűnnek a megszakított folyamatok. Milyen kicsi időtartam az, ami még érzékelhető, felfogható a számunkra? Talán az időkvantumnak nevezett Planck-idő, (10^{-33} mp) ami egy számított érték. Ha ezt egy határértéknek vesszük, akkor ez is egy végpont, amin túl az idő elrejtőzködik a szemlélő, elől. De ha ennél kisebb időtartamok is lehetnek, akkor ezek számának sorával egy új növekvő folyamat indul el, mint végtelen felé tartó folyamat. A végtelen folyamat lehet növekvő és csökkenő tartamok folyamata egyszerre! Viszont, ha a végtelen folyamat egyszerre csökken is, meg nő is, akkor látszólag nem változik. Ha a folyamat változatlanul végtelen, akkor időtlen, illetve rejtett idejű. Lehet egyáltalán időtlen folyamat? Ha lehet, az csak a folyamatos, de rejtett idejű lét lehet. A végtelen lét, ami csak a feltárulkozó időben, a jelenben válik valósággá, érzékelhető létezővé. A Biblia szerint „Kezdetben van az Ige” az Ige, amely (időtlenül is) van. A transzcendens lét, a végtelen lét, a végtelen folyamat, amely a folyamatosan változó, és mégis változatlan lehetőségből, mint forrásból fakad. A lehetőség, a potencia, amely a megváltozással, a kiterjedt mozgással, a feltárulkozó idővel és térrel együtt aktualizálódik, valósul meg. A lét létezővé, a való valósággá válik. A végtelen potenciális és aktuális Lehetőség egyben. Ezek szerint a végtelenség, számunkra aktuális lehetőséget is jelent. A lehetőség hol adódik, hol meg nem. Ahhoz, hogy élhessünk a lehetőséggel, kapcsolatba kell kerülni vele. Ha adódik, meg kell ragadni a lehetőséget. Ha nem, elő kell teremteni a számunkra. Amikor csak úgy adódik, azt mondjuk, hogy véletlen lehetőséget kaptunk. Rajtunk áll, hogy élünk vele,(véle) vagy elszalajtjuk.

Mit jelent a véletlen?

A véletlen egy váratlan, kiszámíthatatlan esemény, amelyről csak utólag derül ki, hogy jó vagy rossz hatással van számunkra. A véletlen eseményről alkotott véleményünk is utólagos. A tervezett, előre kiszámított hatású, véleményezett és annak többé-kevésbé megfelelő esemény nem számít véletlennek. Az ilyen események hatásaira fel lehet készülni, védekezés, megelőzés, vagy egyéb formában. Ekkor a várt, vélt hatás ismert, véleményezett, gondolatban előre **átélt** lehetőségekből kerül ki, mint bekövetkezett esemény. Tehát a vélt, elsősorban olyan lehetőség, amely szándékunk szerint, válik valós eseménnyé. Ez a megteremtett lehetőség. De mivel lehetőség, az előre megtervezett események hatása is lehet váratlan, véletlen esemény. A lehetőség ilyen kétarcú. Várt és váratlan, vélt és véletlen természetű.

A véletlen is lehetőség. A végtelen és véletlen lehetőség. Mint látható a v/élet/len szóban szerepel az élet. Ez is véletlen? Vagy, mint lehetőséghez, eleve hozzá tartozik? Azt tudjuk, hogy a t/e/len, fosztó képző. A nem várt, nem vélt, nem átélt, tehát átéletlen lehetőség a véletlen lehetőség. Az élet, a V-betű, és a len szó nélkül, mint **végek nélküli élet** lehetőség, a végtelen életlehetőség. Akkor a végtelen véletlen egyenlő a végtelen élet lehetőségével?

Amikor a végtelen folyamat véletlen **v**-hez, mint **vég**hez ér, akkor életre kel egy lehetőség, hogy meg**valósít**ja **vágyát**, vagyis önmagát. **Aki** kifejti mindenről a véleményét. De a vélt, nem mindig egyezik a valóval. Ami nem való, a **virtuális**, a látszólagos, a valónak vélt.

Egy bármekkora hosszú folyamat végét a pont jelzi. A végpont. A vég = pont. Ha a pontok egymás mellé rakott sokasága egy folyamatos, de véges vonalat alkot, akkor az csupán végekből áll, amelyből kettő csak egyel, érintkezik. Az a kettő, amelyik nem érinti egymást. Közöttük nincs pont, nincs vég. Ők a végek végei. Közöttük a végtelen- véletlen lehetőség. Ha e két vég **véletlen** megérinti egymást, az összes vég végtelenné válik. Bezárul a kör. Végződött, vagy kezdődik egy újabb folyamat? Ki tudja?

A Ki tudja! De nem mondja, mert ez csak az Ő titka.

Ki Ő? Ő a KI! Aki az Erő. Az erő, aki Ő! Erő- Ki - Ő <=> Ő - Ki - Erő E hatos, a **hatás**.

Ő az Erő, Ki mindenre hatással **Van**. Minden®e **hat**, tehát Mindenható!

„Vagyok, **Aki** Vagyok” (2 Móz 3:14)

Ő, Aki Mindenható Erővel van, tudja a titkot. Azt, hogy ki, mi és mikor lesz véletlenül, a végtelen lehetőség, értéke, a feltétlen szeretet okán.

A tudat

Az öröklétet tekinthetjük a megvalósulásra váró lehetőségek, mint vágyak és célok végtelen folyamának, amelyet a tudat képes aktualizálni. A nemlét, mint lehetőség tudattalan, ezért erőtlen, vágytalan, céltalan. A tudat egy olyan képessége a létnek, amely a vágyak beteljesítésére törekvő akaraterő formájában fejti ki hatását. Ha a vágy tárgyát, mint célt elérte mely **von**zotta, egy újabb cél miatt rögtön **eltas**zítja. Ez az akaraterő, alapja a mozgásnak, a változásnak és a megváltozásnak, a lehetőségek kibontakozásának. Mivel a végtelen lét, a rejtett idejű (váltakozó) folyamat, nem lehet kimeríteni, csak meríteni belőle annyit, amennyit a tudat ereje egyszerre átfogni, felfogni, értelmezni képes. A végtelen létfolyamatot, mint az extra dimenziót vegyük figyelembe. Mivel a létfolyamatba elrejtőzött nemlét rejtett idejű és tudatlan, a tudat, mint a végtelen létfolyam a tudatlanságnál egy pillanatra megszakad. Ez a létfolyamból tudatlansággal, nemléttel „elkülönült tudatszakasz”, a tudat által egyszerre

felfogott, tudott maximális lehetőség (vágy, cél mennyiség), a mindentudás, vagy egységtudat. A tudat ezért véges a lehetőségek kimerítése, értelmezése szempontjából.

A végtelen lehetőség, hogy a lét értelmezhesse, meghatározhassa magát, időnként korlátozza önmagát. Ez a korlát a holtpont, a tudatlan nemlét, vagyis a feltárló **idő**pont, a pillanat. Az, az idő ameddig az értelmezés, információ feldolgozás folyik, a feltárló idő, amely mint időtartam, a létezés ideje. A lehetőségek megvalósítása, aktualizálása számbavétele és számontartása, az információk értelmezése és megértése, már a teremtés során történik. Sokat tudni, sok időbe telik. (sok kicsi, sokat tesz) Ezért a mindentudás, az egységtudat megosztása, kicsi, de saját tudat létrehozása. Az **egy** lét a mindentudás, az **egységtudat**, az abszolút idővel és térrel. A létezőké a megosztott saját tudat és tudás, a feltárló időben, a saját időben és térben, amely relatív. A lét ön-tudata, a létezők én-tudatával értelmezi, létezteti ön-magát. Ezért a tudat olyan, mint egy tükör a lét számára, amelyben a létezés folyamán önmagára ismer, értelmezi a látott képet. Mivel e tükröt a nemlét tudatlansága keretezi, a szemlélő, a létező lét nem tud az azon túli létfolyamról, az extra dimenzióból információkat szerezni. Csak arról tud, hogy az a végtelen lehetőség. Az egységtudat, a mindentudás, a tiszta feszített tükröben látott kép. Én, önmagam vagyok. A megosztott tudat a zavaros, hullámzó tükröben látott vibráló kép. Ön ki a csoda? A lét egységtudata, a lehetőségek, mint vágyak, célok „számtalan” sok eleme, korlátozva az abszolút idővel, az abszolút egy térben. A korlátozott mennyiségű lehetőség, korlátozott, véges idővel valósul meg. Ezért ha a lét tudatával értelmezi, létezteti magát, akkor **él** az idővel korlátozott lehetőségekkel, és megvalósítja vágyait, céljait. Ha nem, akkor nem él a létezés lehetőségeivel, hiszen szabad akarata van.

Ekkor a tükörré pillant, és azt mondja: Én vagyok, aki vagyok! Mivel a korlátozott lehetőségekben bennfoglaltatik a lét létezése az **élet**, és a „nem” létezése a **halál** is, emiatt az öröklétnak a különböző életek megélése között egy pillanatra meg kell hálnia. Ezért a létezés tudatának akarateréje (élet) és a nemlétezés tudatlanságának erőtlensége (halál), egy váltakozó folyamat a megnyilvánult világmindenségben. Ez a véges folyamat az Út, (Tao) melyről megtérve a lélek üdvözülni, az Én- tudat megvilágosul. Ez a bölcsélet a népmesék által ma is ismert. Ezzel kezdi a magyar mesemondó: Hol volt, hol nem volt, volt egyszer **Egy** ...

Egy tudományos elmélet, amely szerint a világmindenség úgy 13-17milliárd évvel ezelőtt véletlenül előbukkant a végtelen semmiből, mondhatnám azt is, hogy berobbant a semmibe. Ami azért nem semmi, mert hisz volt és van benne egy egész világ.

Egy világ, amely csupa rejtély és kihívás a számunkra.

Az írásom alapját képező előfeltételezések

- Az első **ok**, a jóság, mint érték, amely a korlátozás nélkül engedő, végtelen szeretet.
- A végtelen lehetőség stabilitása, amely **forrása** a létnek és a nem létnek, és a létezés feltételeinek, a térnek és időnek. A létnek viszont nem feltétele a tér, csak a rejtőzködő, megnyilvánulatlan idő.
- A **Lét**, a megvalósulásra váró lehetőségek, mint vágyak és célok végtelen rejtett idejű folyamata, melyeket, mint Tudat képes aktualizálni, megvalósítani.
- A **Tudat**, az a képessége a Létnek amely, mint **erő** a célratörő akarat, taszító és a cél vonzó **hatásaként** nyilvánul meg úgy, mint a tudat által gerjesztett mozgás.

A Tudat, egyben az önmagára reflektáló Lét. A Lét tudja, hogy **van**, mert a szeretet okán lehet.

- A Tudat ereje által gerjesztett irányított mozgás holtpontra jutása, az időpont, a **most**.

Az **idő** feltárulkozásának kezdőpontja.

- Az abszolút sebességű rotáló **mozgás** és hatása képezi a térhatást, vagyis az erő terét.

- Az abszolút rotációs mozgású **tér**, abszolút **időben** van, ami a most és örökké.

Egy időben, (jelenben) korlátozott térben, korlátozott számú lehetőség van. Ez, **minden** aktuális lehetőség **egyben**.

- Az erő forrása a tudat, a tér, az idő megosztottsága, **kvantáltsága** egy korlátozott térben, a hatótérben, minden aktuális lehetőség egyben, a **mindentudás, mindenhatás**.

- A hatótér tágulása, a mozgástér kialakulása és növekedése, az időtartam születése és növekedése, a lehetőségek megvalósulása, létezők keletkezése => születés=> **teremtés**.

- A hatótér zsugorodása, a mozgástér csökkenése, az időtartam csökkenése is a lehetőségek megvalósulása, amely a létezők csökkenése => halál=> **pusztítás**.

Akkor most jöjjön az elképzelésem a világ keletkezéséről.

Amire minden élőlény képes, hogy felismeri önmaga létezését, vagyis tud magáról.

Ez tagadhatatlan, tehát igaz. Azt feltételezzük, hogy a világmindenség egyetlen abszolút létező, amely a teljes halmaz, amiről viszont azt gondoljuk, hogy végtelen és határtalan.

A magyar nyelvben a (telen, talan) fosztó képző, ami a nem meghatározottság, a nem létezőség a hiány a tagadás a nem szinonimája is. Úgy is mondhatnám, hogy a nemlété.

A lét és a nemlét, egymást tagadó fogalmak. Akkor az egyetlen, az nem az egy? Vagy csak az egység hiánya? Vagy talán kétségbe, kettősségbe van esve az egység? Ez utóbbi a valószínűbb, mivel a léten, és a nemléten kívül mi lehet még a teljes halmazban? Hát a végtelen lehetőség. A lehetőség, a nem lét, a lét, ami „egyetlent” vagy háromságot alkot?

Ez lehet a káosz, a tudat abszolút szétszórtsága, amelyben minden végtelen és határozatlan? De mivel ott van a lehetőség is, ezért próbáljuk meghatározni a káoszt. Tehát határozott **káosz** a lét, és a nemlét, amely benne van a lehetőségben, mint a halmazok halmazában.

Ezen ok-halmaz helyzete, állapota továbbra is kaotikus, mert még egyik eleme sem **meghatározott**. De ha minden erővel összpontosítunk, és **megragadjuk** a Lehetőséget és stabilizáljuk, mint a lét és nemlét okát, forrását, **egy** statikus, biztos kiinduló pontot kapunk. Ami kezdetnek nem is rossz! Sőt nagyon is jó, mert lehet.

A forrás

A statikus pont, mint a biztosított lehetőség minden meghatározhatót, megoszthatót magába foglal, ami a lét, és nem a lét, tehát a semmi. A Lét, amely van, csak akkor tapasztalható meg még önmaga számára is, ha tudatával elhatárolja, meghatározza önmagát, korlátozva a végtelen lehetőségét. Ez a korlát az idő, a rejtőzködő idő, amely feltárulkozásával egy teret, (tükröt) biztosít a magáról alkotott képmás, mint Létező számára. Tehát ha a Lét meghatározza önmagát úgy, mint a Létező, a tükörkép oka, akkor Ő a forrása is. Ez az egység dualitása, amikor a gondolat gondolja önmagát. Ha a léteztetett képmás, az okozat tudata elkülönül, elidegenednek egymástól, nem ismerik föl egymásban az önvalót, a lényegét, amely az Egy-léthez való tartozás. Úgy tekintenek önmagukra, mint szubjektív létezőkre, akik tudnak saját létükről és nemlétük lehetőségéről. Ennek tudata, saját képessége a létnek és a létezőnek, amely tudat ezek szerint szintén megosztható. A tudat abszolút informáltsága, a mindentudás, felfogható úgy is, mint egy kiindulási állapot, amely az abszolút egység tudata. Az Egy-lét ismeri, tudja önmagát. (Az egységtudat megosztottsága, az információ

megosztása a létezők között az egységen belül.) Ezért a statikus pont definiálható úgy is, mint **az** a lehetőség, amely lehetősége a létnek, amely oka, forrása a létezőnek. Oka, forrása a Tudat erejének, és **egységének**. Egy aktuális Lehetősége az **erő** megnyilvánulásának, a **tér** és az **idő** feltárulkozásának. (az, ez, egy= erő, tér, idő)

A forrás megnyilvánulása

A dinamikus kiterjedt „pont”: Amikor a statikus pontban, mint forráspontban koncentrálódott lehetőségek aktualizálódnak és kiáradnak, az a Létezés három alapelve, a Tudat, az Élet és az Anyag, mint egymásra merőleges dimenziók, irányadó tengelyek mentén történik. Mivel a forráspont statikus, ezért támpontul szolgál a belőle hat irányba kiinduló erőnek, a léttudat erejének. Az erő, amely transzcendens, de vektoriális jellegű hatása miatt ábrázolható. A kiáradások egy hurkot képeznek, amelyek egy taszító és vonzó szakaszból állnak. A két szakaszt a holtpont, mint a kiáradás végpontja választja el egymástól. Az erő hatása a mozgás, a terjedés sebességének függvénye, amely a forrástól távolodva, a maximumról fokozatosan csökken, majd megszűnik, vagyis a holtponton megáll. Majd, mint vonzás, (beterjedés) a forrása felé haladva a maximumra nő. Az erőhatás, mint zárt hurok (a saját farkába harapó kígyó), végtelen sokszor megismétli e bejárt utat, mintegy önfenntartó örökmozgó. (a végtelen, rejtett idejű váltakozó irányú folyamat) Ugyanakkor a ki és beáradás, a legnagyobb sebességgel elfordul a forráspont és a holtpont, alkotja (koordináta) tengelyen. Ezekkel a forgásokkal kialakulnak a mozgások útvonalai, az erővonalak, mint hatásvonalak által **határolt** terek. Ez a hat tér a **hatástér**, azon kívül, hogy a tengelye körül forog még a koordináta tengelyekkel is, elfordul a forráspont, mint forgáspont körül. Így létrejön egy többszörösen összetett forgás az abszolút rotáció vagy másneven a **térhatás**. A körforgások (9db) sebessége megegyezik a kiáradó erő maximális sebességével, és változatlan marad, mert nincs semmi, ami lefékezne a sebességét. Ez az abszolút sebesség, a maximális hatás, a léttudat legnagyobb ereje. (a felbőszült akarat) Viszont a hat kiáradó, irányadó erő sebessége, a hatása elfogy mire a hat holtpontba ér. A **hat** holtpont tehát, hatástalan, „álló” pont. Nevük is van: Előtte, Mögötte, Felette, Alatta, Jobbra, Balra. Ők határozzák meg a kiterjedést, mint időpont de a „pontos” helyük rejtve marad a számunkra, mivel az abszolút rotáció miatt a hat irányból végtelen sok lesz. Csak azt tudjuk, hogy a (valós) holtpontok, mint irányadók elvileg egyenlő távolságra vannak egymástól. Ezért a holtpont nem más, mint a mozgás szakaszok, a taszítás és vonzás hatásainak elválasztója és az abszolút rotációs mozgás révén kialakuló gömb felületét alkotó „virtuális holtpontok” összessége a jelen idő, azaz egy idő-gömbfelület, a **most**. Ebből az következik, hogy a gömb térfogata továbbra is rejtett idejű, vagyis **örök**. Tehát van a hat csepp alakú hatástérből egy **hatóterünk**, amely a dinamikus kiterjedt pont, a gömb, a most és örökké, az abszolút idő és tér. A tér azért abszolút, mert az akaraterő egy pillanatba rejtett örök, önfenntartó mozgásából, a hatásból van. Az idő meg azért, mert csak a hat irányadó holtpontból, és azok virtuális másaiból képezett gömbfelület, mint térhatároló pillanatból álló jelen, a most. Mivel a gömbünk az erők állandó mozgásából van, mint a tér, és felülete az időből áll, mint a most, továbbra is fenn áll az egység dualitása. A hatótér, mint az abszolút Egy-lét (egyedüllét) további megnyilvánulási lehetősége, a hatótér hatásainak térbeli és időbeli szétválasztása, és megsokszorozása a hatástereken belül. Ahol megosztásra kerül a **forrás**, a **tudat**, az erő **taszító** és **vonzó** hatásai. Ezáltal a **tér** és az **idő** is. Mind a hat hatástérben egyszerre, megszületnek a **saját** forrással, (léttudattal) **saját** térrel, **saját** idővel rendelkező egységek, melyek erővonalai hat nyitott húrt képeznek, melyek abszolút sebességgel minden irányban forognak a forráspontjuk, (vonzáspontjuk) körül. Nevezzük el őket úgy, hogy **Ki** és **Be**. (Jang-Jin; monaszok; toposzok; stb.) Mivel a taszítás és vonzás megosztott, egypólusú, a Ki saját terében és (jelen) idejében terével taszít. A Be, pedig vonz.

A sajátidő, mint a most, a jelenlét elválasztja őket egymástól. De megfelelő hatásra, az egy térben levő jelenlét, mint dipólust összeköti őket. Ezért e terek, az abszolút parányi terek, vagy gyűjtőnéven az **Éter**. Az éter, mint a megszámlálhatóan sok Ki -Be egység, teljesen kitölti a hatástereket. Itt azonban van egy fontos kitétel. Az, hogy a tágulás előtti, vagy alap állapotú hatásterek, vannak hézagmentesen kitöltve. Ezáltal az előfeszített húrral rendelkező éteregységekkel kitöltött hatásterek, mintegy kristályos monolit, egyidejűvé, jelenné válnak. Az erő és az idő, lehet rugalmas akár a pókháló, és kemény, mint egy kristály. **Egy és minden** egy-időben, örök mozgásban és jelen létben. Ha az abszolút gömb, a Hatótér sugara növekedik, (mert benne a lehetőség) vele a hatásterei is tágulnak. Ezzel megkezdődik a holtpontok elmozdulása, vagyis az idő feltárulkozása, amely a statikus ponttól való szferikus eltávolodása. Az idő, mint gömbfelület megnő, de továbbra is most marad. A holtpont, mint időpont megtett útja, képezi az idő tartamát, ami egyben a gömb, tartalmát is meghatározza.

A tartamok, periódusok váltakozását nevezzük ciklusnak. Amikor a hatótérünk ciklikusan tágul-zsugorodik, úgymond lélegzik, akkor a térfogata és idő felülete változó, vagyis relatív.

(A terét, tartamát képező éter nem növekszik, az állandó mennyiségű. A hatásterekben megjelenő mozgástér, a semmi növekszik és csökken a ciklus során.)

Az éteregységekről, mint parányi hatóterekről annyit, hogy amíg a Hatótér több pólusú és mérete a lehető legnagyobb, de nem határtalan, mert az idő, mint gömbfelület határolja.

Az éteregység, Ki a lehető legkisebb és egypólusú, de nem nullaméretű a maga terével és idejével. A **lényeg**, hogy a forrás kvantálása, a taszítás és vonzás forrásának egyenlő arányú elkülönülése megtörtént a hatásterekben.

Egy abszolút dinamikus gömb, ami hat taszító, hat vonzó húrból, hat holtpontból, képezett hat hatástérből, és bennük a hat taszító, és hat vonzó húros éteregységekből „áll”, mint a hatótér.

A hatótérben lévő minden húr, erőhatás összhatása a mindenhatás. Ezért Mindenható tér.

Egy kis játék a betűkkel: Ha a Mindenható tér a legnagyobb a szám, és az Éteregység a legkisebb e szám, akkor a **méret** szám a különbség. Mért-e a szám? Ha a szám **mért**, tudjuk a **mértékét** és **értékét**. Ha a **Mért éter Méter**, akkor a mért **két** érték **mértéke** ugyanaz. Vagyis **Egy**.

Az Éter, mint **alapanyag** sokatmondóan értelmezhető.

Az Éter, mint alapanyag, minden újabb entitás szülője, szülői.(Páter, Mater/Fater, Muter)

E tér, az **Éter**, mely az **alap**, az **Apa**, az **Anya** és az **anyag**. A kvintesszencia.

Az összülők, a megteremtők egysége. (Purusa-Prakriti)

A Hatótér hatásairól a Tudat, mint abszolút létező szempontjából

A végtelen lehetőség stabilitása, egyben forrása a nem létnek, a létnek és tudatának, mely a nemlétét tagadja. A nemlétnek viszont nincs *tudata*, amivel a létét igazolhatná.

A lehetőség és a lét *tudata*, forrása az erőnek, a térnek és időnek.

Egy létezési folyamat, mint a hatótér mozgása*, sebessége*, iránya*, taszítása*, vonzása*, állása* az egységtudat erejének, hatásának, amely az abszolút tér és idő, mint a Logosz megnyilvánulása.

A létezés öntudata, mint a Logosz hatásai: Léleknek*, éternek*, levegőnek*, tűznek*, víznek*, és földnek*, mint priori entitásoknak a tudata, saját térben. Ez a hat hatástér, melyek a három létezési alapelv világtengelyén forognak. (Tudat, Élet, Anyag)

Az egyéniség, mint elkülönült, kisebb tudategység hatása: A létezés* erejének* tudása* saját* térben* és időben*.(testben)

A mindentudás, mint minden (Ki és Be) tudata, vagyis a létezők tudatának, erejének, terének és idejének egysége egy térben és egy időben.

Ezen hatások keltője és fenntartója a mindentudó és mindenható.

A Mindenható a benne felhalmozott erőkkkel a hatásterekbe zárt vonzás és taszítás, mint polaritás semleges, a tudat, mint egység, abszolút informált, a benne rejlő lehetőségek további megnyilvánulásaira, meg-teremtésére kész transzcendens élőlény, **Isten**. (Brahman-Athma)

A világ megteremtéséről

Az abszolút idő, mint erőket, hatástereket összefogó, és hatásokat elválasztó segítségével, az éteregységek egymás pólusait kiegyenlítve, egy (abszolút nullafokú) éterkristályt, monolitot alkotnak, amelyben egynek, kétneműnek (androgün) tudják magukat. A hatásterekben összepréselődött éteregységekben, az előfeszített hurokban lévő erő, (potencia) csak akkor szabadul ki, amikor a "Mindenható" lélegzése során az alaphelyzetű térfogatból tágulásba,(teremtésbe) kezd. Az éteregységek egy része kiszabadul a kristály kötöttségéből, az ekkor „keletkező” mozgástérbe, amely mint lyuk a sajtnak, helyet biztosít számukra. Ez a mozgástér az űr, vagy üresség, nem tér-nem idő, vagyis a tudatlan, erőtlén **semmi** megnyilvánulása. A hatásterekben maradó kristályos monolitot alkotó éteregységek, a feltételekhez nem kötött egységek (lelkek), a Mindenható halhatatlan, a semmivel nem érintkező részét képezik. Mint tudjuk a hatótér és benne az éteregységek, a Ki és Be saját abszolút rotációjának sebessége időtlen örök, a hatása önfenntartó. Mivel az idő potenciálisan semleges a sajátidőn, mint jelenfelületen belüli térképző mozgások sebességére nincs hatása. A hatótérben egyszerre, egy időben történik ez az esemény, amikor hat gömb alakú mozgástér keletkezik a hatásterekben. Ha a mozgástér színe különbözik a hatástér színétől, akkor látvány az abszolút rotáció miatt, egy vastag falú buborékra emlékeztetné a (külső) szemlélőt. A mozgásterek növekedése és zsugorodása teljesen összhangban van egymással. Ha az abszolút rotációs mozgástól elvonatkoztatva, **egy** ként tekintünk a hat mozgástérre és a benne lévő éteregységekre, a látszólagos univerzum, vagy másneven a Máya káprázata tárul elénk.

A virtuális univerzumról

A hatástér tágulásakor, az éterkristályból kiszabaduló éteregységek eltávolodnak, elkülönülnek egymástól. A közöttük lévő űr, a semmi és az eddig ismeretlen egyedüllét félelemmel tölti el őket. Az eddig előfeszített húrjaik rezgésbe, hullámozó mozgásba kezdenek.

Mivel a hatásterek előfeszítettsége nem teljesen azonos, mind a hat mozgástérben más lesz az éteregységek alaprezgése. Ki és Be egymás iránti vágyódásának oka, hogy a kiszabadulással megszűnik az eddigi egységtudatuk, kétségbe és a tudatlan semmibe vannak esve. Ezért újra egyesülni szeretnének. De ezt csak úgy tehetik, hogy egy új tudatú egységet, egy hamis Ént

(dipólust) alkotnak egymásból. Mivel (Ki +) taszít, (Be-) vonz, a semmiben lebegve a szeretet összetartó ereje nélkül nem érhetnék el egymást. A hatásterekben lévő feszültségkülönbség a gravitáció oka. A mozgásterekben megjelenő gravitációs erő, amely csak a virtuális

univerzum terében tud kiegyenlítődni. Ez az erőáramlás a gravitáció, amely mozgásba, áramlásba hozza az étert. Ennek során a mozgástérben lévő meghatározott mennyiségű éter egy halmazba sűrűsödik, amelyben a megfelelő sebességgel összetalálkozó egy pólusok, két pólussá egyesülnek. A gravitációt tekinthetjük a szeretet összetartó erejének is, mivel teljesen áthatja a hatástereket a mozgástérükkel egyetemben és az amúgy tehetetlenül rezgő éternek tömeget, lendületet, az abszolút rotációtól eltérő, relatív mozgást biztosít.

Ennek során a különböző alaprezgésű éterhalmazok virtuális keveredése is megtörténik.

Az így összekeveredő éter a gravitáció által összetartott habot, buborékot alkot a mozgásterekből (semmiből) képezett vastagabb falú gömbhéjban, a virtuális univerzumban.

A tágulás és zsugorodás során mindig azonos a nullponti és a rezgő, vagy szabad mozgású éter egy meghatározott arányú aszimmetriája és az éteregységek polaritása.

Ez a tudatosan fenntartott aszimmetria, amely minden hierarchikus szinten, mint egy fraktál öntükröződései jelentkeznek. „Úgy fent, mint lent, úgy kint, mint bent” Ez nem más, mint az élet megnyilvánulása. A virtuális univerzumban lévő aszimmetria lokális megszűnése, amikor beáll az egyensúly, az erők kiegyenlítődése és a rezgésmentes ernyedtség, amely a halál. Ez nem egyenlő a nemléttel, a semmivel. Az entrópia, vagyis a legkisebb mozgásra, és az egyensúlyra való törekvés a halál, amely feltétele az újra kezdésnek. Ezért a halál a lelki túlélés, a fejlődés egyik feltétele a teremtésben résztvevő, feltételekhez kötött éteregységeknek.

Mivel az egységtudat, a monolit megbomlását az alapegységek felől tudategyesítés, gyarapodás, információ-növelés követi, az így megszülető új Én-tudatú, feltételekhez kötött (lélek egységek), új minőséget, személyiséget tudhatnak maguknak. Minden újabb „entitás”, a már meglévők asszimilációjának eredményéből, és annak felülmúlásából születik, amelyek hatása is növekedik. Minden elkülönült entitás, csak rá jellemző akaraterővel (hatással) rendelkezik, amely minden esetben gyengébb, mint azé a közösségé (éteróceán, pszi-mező, Akasa), amelyet egymásból alkotnak a virtuális univerzum immár egynek tekintett mozgástérében. Ezzel megszületett a szellem, az öntudat, az ősképek és ideák, alkotta finom anyagból (fluidumból) az Ég. A menny, vagyis a lelek otthona a Mennyország. /Az „örök lélek” szabadságához tartozik az, hogy választhat a feltétel nélküli örök szolgálat, a szeretetet (gravitációt) kisugárzó monolit, az Isten országa, vagy pedig a feltételekhez kötött, periodikus időnként megnyilvánuló, különböző testekben különböző ideig élő lények virtuális világa között./

A föld, mint durva anyag keletkezéséről

A hatásterekben, kialakuló mozgásterekben, a kezdeti aszimmetria, feszültségkülönbség, a gravitáció hatásaként fokozatosan kiegyenlítődik. Ennek során az éteregységek áramlásba, örvénylésbe kezdenek. Ez a relatív mozgása az éteregységeknek, amely az abszolút rotációnál kisebb sebességű, de nagyságrendekkel nagyobb is lehet a fény sebességénél. A gravitáció által összetartott és áramoltatott éterben, mint szuper folyékony közegben keletkezett örvényekbe bezáródott rezgésminták, vagy hullámcsomagok képezik az anyagi részecskéket, a bozonokat és fermionokat, amelyek további hierarchikus halmazokba rendeződése, pedig a durva anyagot, vagyis a földet. A szuper folyékony éter az Ég, vagy „felső vizek” áramlataiban keletkeznek balos és jobbos örvények, anyagi részecskék, amelyek találkozáskor kioltják egymás forgását és feloldódnak az éteróceánban. A virtuális keveredés finomhangoltsága miatt, a jobbos és balos örvények egymástól elkülönült áramlatokban folynak. Ameddig az éteróceáni áramlatok és a velük sodort örvények léteznek, addig a föld, mint durva anyag is létezik.

Az anyagról másként

A keletkezés folyamán először az éteregységek a kozmikus elv (hatásterek ősképei) alapján, a gravitáció hatására összeállnak lelki és szellemi egységekké, halmazokká, majd ezek irányításával és bennfoglaló részvételével kialakulnak, az úgynevezett fizikai egységeik, vagy részecskéik. Az úgynevezett fizikai anyag elemi részecskéi, mint rendezett rezgésű és mozgású, alapanyag örvények, a szemlélő számára különböző nézőpontból, különböző tulajdonságokat felmutató, jelenségek. Úgy mint Foton, Gluon, Kvark, Neutrínó, Elektron, Proton, Neutron és az ellentétes forgású, vagy sötét párjaik.

A hét fizikai alapegység, mint a durva-anyag építőelemei

Foton: Az a legkisebb én-tudatú halmaza az éteregységeknek, amely már (szabad léleknek), új-énnek, minősül a gravitációs űrben. A Foton, mint lélek, entitás saját tudata, öntudata a saját-terét kitöltő alapanyag-halmaz összes információja, amely egységnyi időtartam alatt adható át egy másik entitásnak. Ezen információcsomag terjedése gömbszimmetrikus és egyéb kitüntetett irányokban is azonos sebességgel, a fény sebességével történik. Ezzel megszületik a Fény, amely azon szabad lelkek összessége, amelyek feláldozzák énjüket a feltétlen szeretet jegyében, mint a fény alkotórészei. Az első fizikainak „minősülő” entítások, amelyek mint részecske vagy hullám detektálhatók számunkra. A nem fényalkotó fotonok sebessége is lehet „fénysebességű”, de az öntudatuk más, vagyis még sötét.

Gluon: Az a legkisebb én-tudatú halmaza az éteregységeknek, amelyek arra a célra születtek, hogy egymáshoz és a kvarkokhoz ragaszkodjanak. A gluonokban tudatosul a legerősebben a szeretet összetartó ereje, a gravitáció vonzó hatása.

Kvark: Az a halmaza a fényes és sötét fotonoknak, amelyeket a gluonok kötnek össze, mint építőkockákat. Hat fajtája van a kvarkoknak, amelyek (zamatát), felhasználhatósági tulajdonságát a szintöltés, mint speciális információt jelentő tudás határoz meg. A szintöltés a kvarkok között felcserélhető, a tudás átadható. Ezért a hat „fényes” és „sötét” tudatú kvark felhasználhatósága, mint anyagi építőelem megsokszorozódik.

Neutrínó: Az a legkisebb én-tudatú halmaza az éteregységeknek amely, mint cserélhető (semleges) blokk bármely töle nagyobb elem részhalmazaként, annak felépítésében, mint sejt részt vesz, de önállóan kevésbé érvényesül a hatása. A neutrínók ott fejtik ki a hatásukat, ahol szükség van rájuk az egyensúly, a szimmetria helyreállítása, vagy éppen megbontása érdekében.

Elektron: Az a legkisebb én-tudatú speciális halmaza az éteregységeknek, amely túlnyomórészt vonzó (Be) éteregységeket tartalmaz. Ennek megfelelően a Pozitron a taszító (Ki) egységek többségéből áll. Találkozásuk esetén kölcsönösen kiegyenlítik, semlegesítik egymást, (gamma) fotonokká alakulnak. A mozgástérben történő haladást, elmozdulást, sajátidejű potenciájuk kvantum leadásával és felvételével a kölcsönhatás, (kölcsönadás) során végzik.

Proton: Azon speciális halmaza az éteregységeknek, amely fotonok, gluonok, neutrínók és kétfajta kvark, (u,d) tartós együttműködéséből, stabil kapcsolatából fennálló entitás.

Neutron: Annyiban különbözik a protontól, hogy más zamatú kvarkot tartalmaz. Ezért a proton és a neutron egymás építőelemeiből épül fel aszerint, hogy milyen fajta és milyen zamatú kvarkot tartalmaz. A fennmaradó kvarkok a sötét, vagy anti proton építőelemei.

Minden tagja e csoportnak tudatos, célirányos feladattal ellátott, amit a fotonok, elektronok, neutrínók, mint a „leggyorsabb” egységek közvetítenek az éterhalmazok, mint anyagi enti-

tások között. A fényes és a sötétanyag nem szerkezetileg, hanem tudatilag különbözik egymástól. Úgy, mint a jó és a rossz, a fény és a sötétség.

Ők, a durva-anyag építőelemei alkotják a „stabil”, univerzálisan szimmetrikus, de eltérő színű mezben lévő kezdőjátékosokat, amelyek együtt, már egy magasabb szintű hierarchikus rendszert, az atomok rendjét, a mikró és makró világot képezik. Vagy más néven a 120 tagú Fényes, és a 120 tagú Sötét, vagy ellen csapatot. Ezzel elkészült az úgynevezett durva anyag, amely testet ad a Léleknek és Szellemnek, mely formálja, neveli, használja, majd elhagyja, és végül feloldja az éteróceánban. A legfejlettebb entitások egyike a hierarchikus rendszerben az Ember, aki a szeretet, mint a legnagyobb és távolható erő (gravitáció) irányíthatóságának, fókuszálhatóságának birtokosa. Amely erőt úgy, mint a gravitációt még nem igazán ismeri. Vagy inkább félreismeri, mert csak a tehetetlenséghez, a nehézkedéshez, a súlyos tömeghez társítja. A virtuális univerzum, mint a létezés játéktere két térfélre van osztva. A sötét oldalon látszik a Fényes csapat, a fényesen a Sötét csapat. Egy folyamatos, szünet nélküli mérkőzés zajlik, ahol a nézők maguk a játékosok. A játék neve: teremtés - pusztítás. Két félideje van a tágulás és zsugorodás. Az egymásra és egymásból öntükröző módon építkező hierarchiák, (fraktálok) kaotikusnak tűnő mozgását a kozmikus rendezőelv irányítja, a gravitációs központok, mint forgáspontok, a csillagok és feketelyukak egymástól megfelelő távolságban tartásával és a forgások sebességének szabályozásával. A csillagok és szupernóvák, mint másodlagos teremtők és fenntartók követve a Hatótér tágulását, felgyorsítják az anyag „teremtését”, az űr betöltését. Az égitestek, bolygók, holdak, üstökösök, stb. a csillagok szülöttei. A bolygón lévő folyékony víz, pedig az ott élő lények bölcsője, melyek legfejlettebb formája az Ember, a teremtés koronája. A teremtés és pusztítás folyamata nem más, mint az éteregységek folyamatos mozgása átrendeződése a táguló és híguló, majd zsugorodó és sűrűsödő téridőben. Amely egyben szellemi és anyagi mivoltuk fejlődése és hanyatlása.

A nagy ciklus során kialakuló mikró és makró világ a hierarchikus mozgatókon, az anyag-teremtőkön és pusztítókon alapul. Például: A naprendszer esetén a teremtő Nap van középen, és körülötte a bolygórendszere. A galaxis esetén a pusztító van középen, mint Fekete lyuk. Körülötte, pedig a milliárdnyi csillag az ő rendszerével. És ez így váltakozik „Úgy fent, mint lent úgy kint, mint bent”. Ez a Hermész idézet az éteróceánra és áramlataira, a bennük örvénylő balos és jobbos forgású durva anyagra, mint a hatótérben egységet képező virtuális univerzumra utal. A virtuális univerzum a maximális kiterjedése során, mintegy fellazulva a semmivel és az meghintve a durvaanyaggal, egy csodálatos kaleidoszkóp képét mutatja felénk. Majd elérkezik az igazság pillanata, a nagy idő irányváltása. Az összehúzóási szakaszban az anyagot képező éterhalmaz, miután fokozatosan elveszíti mozgásterét és identitását, átalakul, leépül, felbomlik. Végül egy szuper nagy pusztítón, mint egy kapun keresztül az alapanyagra bomlik és visszakerül a legnagyobb tömörségű állapotába. Majd megszilárdul, mint felső éter, monolit, ahol a tudat már egységet alkotva megvilágosul. Mivel nincs durvaanyag, feloszlik a kód, kitisztul a tükör és a benne látott kép. Ezzel vége van a „virtuális világnak”, egy nagy ciklus megnyilvánulásának.

A gravitációról és a fekete lyukról

A gravitáció oka, a hatásterekben lévő éter előfeszítettségének eltérése, amely a hatótérnek egy külön feszültséget, potenciát eredményez. A hatásterek kitágulásakor keletkező mozgástérben, és a rotációból adódó virtuális univerzumban kiegyenlítődő feszültség a gravitáció. Elképzelésem szerint a gravitáció egyben szellemi összetartó erő is, amely a hatásterekben maradó feltételekhez nem kötött éteregységek, (a monolit) feltétlen szeretetének hatása, amely áthatja az egész hatóteret, vagyis mindenütt hat. E hatást viszont mi, a virtuális univerzumban úgy látjuk és érzékeljük, hogy bizonyos feltételek mellett, a

semiben lebegő anyagot, testet, képező éteregységeket összetartja, mintegy segítséget nyújtva a formába rendeződéshez és formában maradáshoz a különböző entitásoknak, (lelkeknek). Mint például a hierarchikus rendszer részét alkotó galaxisok, naprendszerek, bolygók, holdak és egyéb kozmikus teremtmények. A gravitációtól áthatott mozgástérben, és a téridőben történő mozgásról már a kozmikus elvek alapján, mint a természet törvénye gondoskodik. (A feltételek. A csillagokkal, teremttőkkel ellentétben a fekete lyuk, mint „gravitációs központ”, az eseményhorizontján belül már csak olyan anyagot tartalmaz, amelyet elhagyott a szellemi irányító és egy tehetetlen, öntudatlan tömeget, mintegy forgáspontot alkotnak. A benne lévő alapanyag annyiban különbözik a monolitban lévőttől, hogy más tudatállapotú (öntudatlan, kómás), mondhatnám úgy is, hogy tetszhalott. Ezért is nevezem anyagpusztítónak a fekete lyukat. Miért is fekete? Mert elhagyta a fény, az értelem, az öntudat. A fekete lyukak több méretű, illetve tömegű fajtáját ismerjük.

A kisebbek, amelyek nem képeznek galaktikus forgáspontot, ezért nincs „feladatuk”, úgymond lassan elpárolognak. Szerintem viszont az történik, hogy az anyag újjáéled, új feladatot kap a kozmikus rendszerben, a teremtésben. A forgó fekete lyukból kiáramló fénylő anyagsugár az újjászülető, öntudatra ébredő anyag. A szuper nagy feketelyukak viszont nem „párolognak” el, hanem egyre csak növekednek. Amikor a hatótér már zsugorodik, a mozgástér csökken. A kellően nagyméretű Fekete lyuk eléri a mozgástér határát, a monolitot. Az érintkezési ponton egy „kapu” nyílik, és az éteregységek visszaáramlanak a kiindulási helyükre a hatástérbe. Majd újjászületnek, mint feltételekhez nem kötött egységek, mint (az Isten országát), a monolitot alkotó alapanyag. Véget ér egy ciklusa a Ki-Be párosnak, az éternek, mint szellemi és anyagi világalkotó őselemnek. A hatótér tágulása és zsugorodása, mint alapciklus a leghosszabb. Ezen belül az éter ciklusa, ettől csak rövidebb lehet a hatásterek, illetve a virtuális univerzumban elfoglalt helytől és feladattól függően.

Az entrópiáról másként

A termodinamika tétele szerint egy zárt rendszerben a rendezetlenség mértéke növekszik.

A rend szinten tartásához és növeléséhez külső energia bevitelre van szükség. Szerintem ez a „külső” erő, maga a hatótér és a hatástereiben lévő alapállapotú éter. Az alapállapotú, abszolút rendezett, hézagmentesen kitöltött hatásterek egy zárt rendszert, kristályos monolitot alkotnak, melyben az előfeszített húrokban rejlő erő (mennyisége) állandó. E tér kitágulásával, az összenyomott éteregységek kiszabadulnak az ekkor megjelenő semmibe, amely a nem-tér, nem-idő, vagyis az éteregységek mozgástere. Ebbe a mozgástérbe kerülő éteregységek rezgésbe kezdenek, amely a virtuális univerzum keletkezésétől a megszűnéséig, megmarad. Mind a hat hatástérnek más a tudati ősképe, vagyis a bennük lévő éteregységek húrjainak előfeszítettsége, és ezáltal az alaprezgése is más lesz. (lélek, éter, levegő, víz, tűz, föld). Az abszolút rotációs mozgás miatt látszódozó virtuális univerzum, a hatásterekben keletkező mozgásterek, és a bennük rezgő éteregységek egyvelege. Úgy is felfoghatjuk, hogy a hat valós, egy hetedik virtuális teret, egy közös hatótérbe zárt rendszert alkot. Ameddig tart egy ciklus, addig a semmi, a mozgástér jelenléte miatt van rendezetlenség növekedés, káosz ami az éteregységek egymástól való távolodása, elhidegülése, az egységtudat elaprózódása, az entrópia (devolúció). De ott van a szeretet mindent átható ereje a gravitáció is, ami rendezettség növekedést, egymáshoz való közeledést, felmelegedést, tudati fejlődést, felemelkedést biztosít. A tudat által uralt test, a tudat önfelülmúlásával új formára, új képességekre tesz szert (evolúció). A devolúció és evolúció közötti ingadozás, az egyensúly megbomlása majd helyreállása, ciklusos folyamatok sorozata, a finomhangolt aszimmetria, amit úgy is szoktunk nevezni, hogy zajlik (zsong) az élet. A gravitáció a rend, a rendezettség a Kozmosz „ereje”, amely az éteregységeket összetartja, halmazokba rendezi, segítve őket az

éppen aktuális *tudati* és majdan ebből adódó *anyagi* formájuknak megfelelő test fenntartásában. Ezt nevezik finomhangolásnak. A téridőt kitöltő tudatformákból kialakul az Ég. A tudatformák, az ideák, az éteregységek összehangolt rezgésmintázatú halmazai, amelyek születése megelőzi a fizikai, vagy anyagi testek fokozatosan kialakuló formáját és alakját. A fizikai testek, egyre sűrűbben koncentrálódó, különböző rezgésmintázatú éterből állnak össze a gravitációnak köszönhetően. Míg végül kialakul a test, a szilárd anyagú Föld. Mindez úgy, hogy a hatásterek mozgástereiben mindig egyenlő arányú és számú éteregység, található a rotáció egyensúlyának érdekében. Aszimmetria csak a virtuális univerzum területein figyelhető meg. A Hatótéren belül zárt rendszert alkotó virtuális univerzumba a hatásterekből, mint monolitból érkező gravitáció, a feltétlen szeretet ereje, amelynek hatása környezetünkbe történő visszatükrözése folyamatosan növeli a rendet, biztosítja a tudat fejlődését, a felemelkedést, az önfelülmúlást (az evolúciót). A semmi tudatlan, tudattalan.

A virtuális univerzumban lévő semmi, a tudatlanság, sötétség okozza az elvakultságot, a félelmet, a haragot, a gyűlöletet, a szeretet visszatükrözésének hiányát, amely a tévedéseket, hibákat és bűnöket. Egyszerűen az éterhalmazok, mint entitások tudatának rendezetlenségét, amely velejárója a megnyilvánult világnak. (Fény-árnyék, jó-rossz, igaz-hamis). A bűnbe esést úgy is elgondolhatjuk, hogy a semmibe pottyanó éteregységek halmazai, mint szabad lelkek, tudatlanságtól körülvéve a kezdeti fejletlen (egy-én-i) tudatukkal olyan tudatformákba, (sötét gondolatokba) kerülnek, amelyek, mint egy burok szorításából a lélek nehezen tud kiszabadulni. Ezért az anyagba süllyedő, fizikai testet öltő lélekre nagyobb hatással van a gravitáció, mint a tiszta tudatformák, szeretet által körülvett lélekre. A durva-anyagból való szabadulás érdekében tehát feltétlen szeretettel kell körülvennie magát a léleknek, amelynek hatása erősebb még a testére ható gravitációnál is. A szeretet felemelő érzés annak, aki adja, és aki kapja. (Egy virág is jobban növekszik, ha szeretettel gondozzák). A virtuális univerzumot megnyilvánulása során a hatásterekben maradó, szorosan egységet, a monolitot alkotó alapanyag körül fogja és áthatja a szeretet erejével. A szabad, de feltételekhez kötött lelkek, e szeretet visszatükrözésével, a sötét gondolatok szétesztetésével képesek kiszabadulni a tudatlanság, a bűn, az anyag „súlya” alól. A feltételek a következők: Ok-okozat törvénye (Karma). Kötelességtudat, törvénytisztelet, elhivatottság. (Darma). A feltétel nélküli, odaadó szeretet, mint tudatformáló felemelő-erő növelése, kisugárzása. A levitáció, a lebegés a gravitáció ismeretén, mi több tudásán alapul. Szentek és Hindu bölcsek bizonyítják, hogy a feltétlen szeretet tudatos növelése, környezetünkbe való visszatükrözése, „legyőzi”, felülmúlja a gravitációt. (Szent Ferenc; Vimanák, UFO-k). A szeretet energiája kívülről és belülről egyaránt növeli a rendet, csökkenti az entrópiát az univerzumban. A fejlődés, legyen a létező bármilyen szintjén a megnyilvánultságának, tudatosságának, csak a szeretet erejével érhető el.

A **gravitáció**, a kozmikus rendező erő, amely a finomhangolással feltételeket támaszt, a feltételek teljesítésével, és a feltétlen szeretet növelésével **felülmúlható**. Szeretet => fel-emelkedés => önfelülmúlás (evolúció) => emelkedettség (megvilágosodás) = üdvözülés.

A Mindenható térgeometriai, topológiai értelmezése. Amit a dimenziókról feltételezek.

Mivel a dimenziót a kiterjedés, kiterjedtség, irányulás, irányultság, a meghatározottság mértékének is nevezzük, a fogalom rendkívül összetett. Tartalmaz végest és végtelent, potenciálist és aktuális-t.

A pont: kiterjedés nélküli, vagyis mozdulatlan. Lehet a minden és a semmi „dimenziója”.

A vonal: a pontból történő kétirányú kiterjedés. Jobbra, balra vagy fel, le vagy előre, hátra, de csak egy vonal, egyenes mentén, ami az irányok **első** tengelye, **dimenziója**.

A sík: A vonalra, tengelyre merőleges kétirányú kiterjedés, ami az irányok **második** tengelye, **dimenziója**, melyek a pontban felezik egymást.

A tér: A síkra, felületre merőleges kétirányú kiterjedés, ami az irányok **harmadik** tengelye, **dimenziója**, melyek a pontban felezik egymást. Az **egy stabil** pontból való háromtengelyű, hatirányú kiterjedés, mint esemény, a tér és az idő születését megelőző aktus. A tengelyek pontkörűli forgása, rotálása a mindenirány, a végtelen sok irány. A háromdimenziós tér elvi, tudati tér, a Léttudat tere.

Az abszolút idő: Amikor a pontból történő kiterjedés, a mozgás holtpontra jut, megáll, ez az időpont, a most. Mivel a kiterjedés iránya a rotálás miatt végtelen, a hat holtpont gömbfelületet képez, ami a szferikus irányra merőleges kiterjedésű, vagyis a **negyedik dimenzió**. Az idővel behatárolt tér, a négydimenziós téridő, amely az erő mozgásának, hatásának a tere. A téridőben, mint erőterben történő újabb esemény, már egy másik időponttal kezdődő, mindenirányú terjedés, vagyis a relatív idő, az **ötödik dimenzió**. Két időpont közötti távolság, mint (szakasz), az időtartam, ami az időpontra, mint gömbfelületre merőleges, sugárirányú terjedés, vagyis a **hatodik dimenzió**. A kiindulópont, az Origó és két időpont képezi az időpontok síkját. Az origó és a holtpont közti szakasz a sugár, amelyre merőleges kiterjedésű az idősík, vagy létsík, ami a **hetedik dimenzió**.

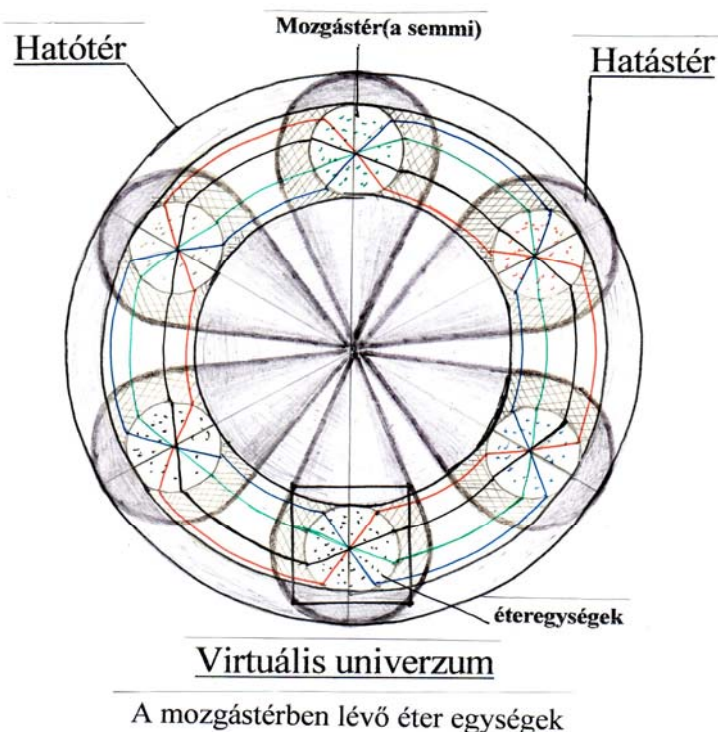
A téridőben, található sajátidőben lévő erőterrel, energiával, anyaggal kitöltött hely, a háromdimenziós test, melynek forgáspontja a saját origója. A test forgása a forgáspontja körül lehet mindenirányú. A mindenirányban forgó 3D-s test pillanatnyi helye az Origóhoz képest, a három irányra merőleges vektorokból, a téradatokból (hosszúság, szélesség, magasság) meghatározható. A három vektor eredője, mint a két origó közötti „hetedik”, vagy kitüntetett terjedési irány, amely a **nyolcadik dimenzió**. Ez a dimenzió a test háromdimenziós térben elfoglalt helyzetét, helyét jelöli. A test Origótól meghatározott, kitüntetett helyétől való elmozdulásának pillanata, a saját ciklusidejének a kezdete. Amikor a kitüntetett helyére visszer, az a ciklus ideje. A ciklusideje alatt megtett út hosszából határozzuk meg a test átlagsebességét, amely mozgásának eredménye. Ezért a sebesség a **kilencedik** mozgáshoz, de nem irányhoz kötött **dimenzió**. A külső szemlélő, az ember, aki egy újabb pont lehet a térben, téridőben, mozgástérben. Az, aki felismert kilenc dimenziót, egy mozgásból álló világot. Ő a **tizedik dimenzió**, aki képes minden eddig ismert dimenziót meghaladni, túldimenzionálni, vagyis **végtelen** sok **dimenziót** alkotni. Mind ezt a tudat, a tudás, a tudomány erejével.

A dimenziókról, egy más értelmezési formában

Az alábbi gondolatokban, mint a külső szemlélő által „ideátról” látottak, leírása következik.

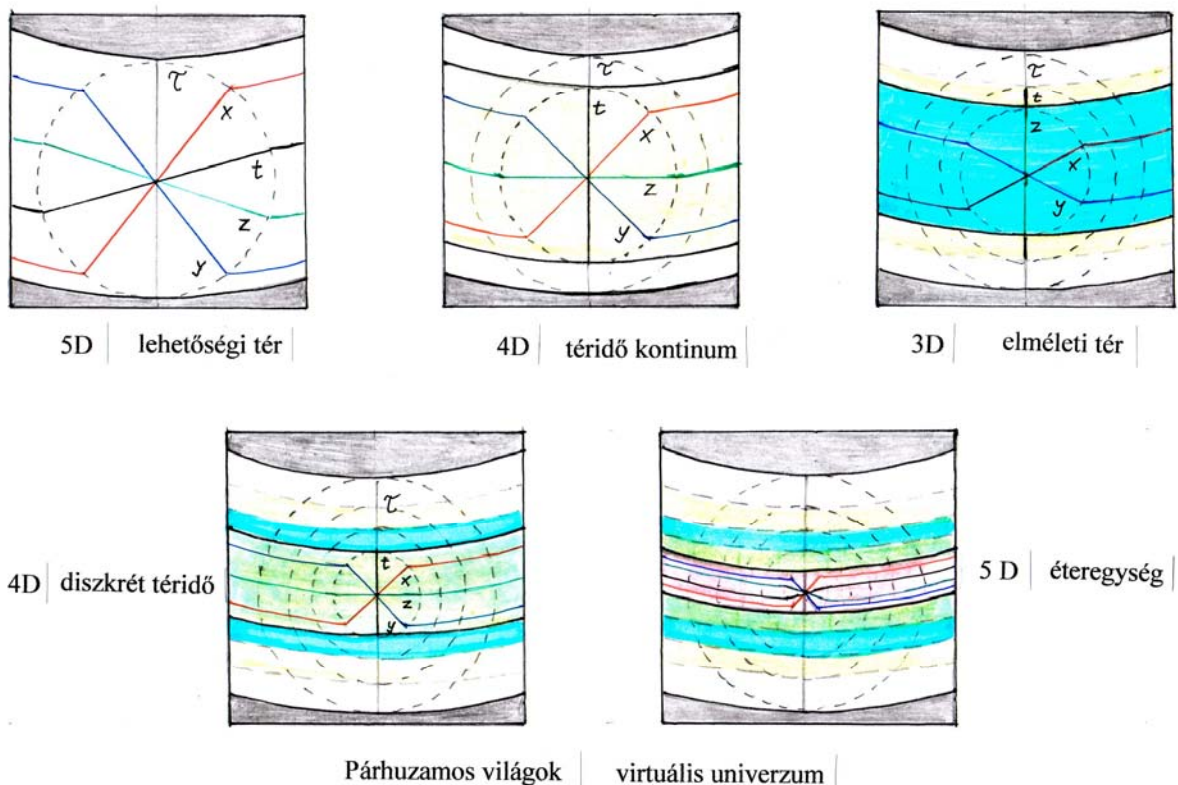
A mindenható tér, mivel a hat hatástér rotációjából képződött, a hatástereit, mint az egy dimenzióhoz tartozó örök ki-be áramló erő terét, fogadjuk el külön dimenzióknak. Így első ránézésre a hatótér hat dimenziót rejt magába, egy elvi háromdimenziós helymeghatározó térben. A hatótér, ami maga a hely, kitágulása során a hatástereiben megjelenő semmi, a szintén gömb alakú mozgásterek, az abszolút rotáció miatt egy vastag falú buboréknak látszik. Feltéve, ha a semmi színe különbözik a hatótér színétől. Ez a látszat a virtuális univerzum, amelynek a metszete egy körgyűrű felületet képez, aminek szélessége megegyezik a hatástérben lévő semmi gömb átmérőjével. Ezen a gyűrűn és a rajta lévő körfelületen ábrázolhatók a további dimenziók, mint iránytengelyek. Úgy ahogy a mellékelt ábrán látható, ennek a körnek a közepe, origója nem a forráspont, az abszolút viszonyítási pont. Viszont a virtuális univerzum számára, a benne való tájékozódás szempontjából viszonyítási pontnak lehet és kell tekintenünk. A virtuális univerzum metszetén, a létsíkján öt dimenziót jelölök, mivel a hatástér forgástengelye, mint dimenzió és a virtuális univerzum sajátideje, mint dimenzió egybeesik. Mivel a virtuális univerzum metszetén ábrázolt kör átlója véges, nyilván a sajátideje (τ) is véges. Ezt úgy ábrázolom a rajzon, mint a virtuális univerzum falát, a világ végeit érintő szakaszt. A többi dimenzió, a relatív idő (t) és az X, Y, Z, a tér iránytengelyei, dimenziói határtalanok, végtelenek.

A mindenható tér metszete

1. ábra

Ha a virtuális univerzumon belül elhatárolunk egy teret az idővel, akkor az is véges a saját idejében. A következő ábra metszetén a téridőt úgy jelölöm, hogy az idő (t), mint tengely már hiányzik, mert egybeesik a sajátidővel (τ). A sajátidő, a létsíkon mindig egybeesik a hatótér sugarával. Így a körfelületen négy tengely, dimenzió látható. A virtuális univerzumban aktualizálódott lehetőség a valós éteregységek, alkotó virtuális testek, mint tömeggel és lendülettel rendelkező, folyton mozgásban lévő anyag jelenik meg. Ez az anyag mennyiség folyton változó térfogatú, hullámzó felületű és változó sűrűségű, végtelenített membrán, a négydimenziós téridő. A téridő sűrűsége, és ez által az anyag sűrűsége a gravitáció, mint összetartó erő függvénye. A téridőben, mint összetartott (kontínumban) való tájékozódást a relativitáselmélet a maga módján megmutatja. Ha a téridőben elkülönítünk egy testet, például a Földünket, azt már a saját idejében és a háromdimenziós elvi térben vizsgálom. Azért minősül elvi, vagy elméleti térnek, vagyis háromdimenziósnak a virtuális univerzum téridejéből kiragadott test, mert az elménkkal csak így összeegyeztethető. A következő ábrán, a körben ábrázolt tengelyek száma három és a sajátidő továbbra is a létsíkkal esik egybe. Ez esetben egy térdimenzióval is. Mondjuk a Z koordinátatengellyel. Ami azt jelzi, hogy a testünk diszkrét, térben és időben véges.

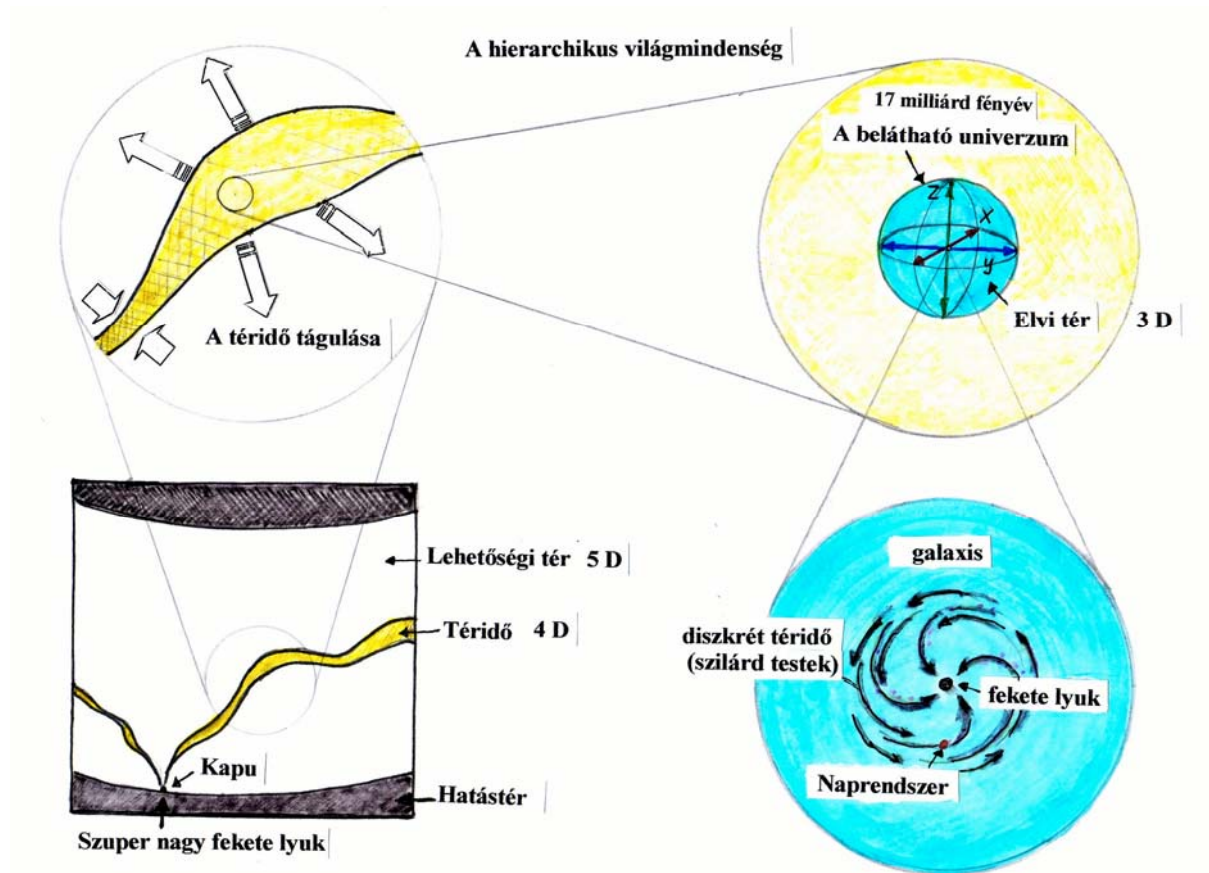

2. ábra

A dimenziók egybeesése, átfedése, kereszteződése, felcsavarodása, még rejtőzködése is megengedett. De mi a háromdimenziós, vagy elvi térben könnyebben eligazodunk. Egészen a kvantum világ határáig. Azon túl már bajban vagyunk, mert nem tudjuk meghatározni egy elektron tartózkodási helyét és idejét egyszerre. Szerintem azért, mert a Planck távolság alatti méretek világát a kvantumosan is négydimenziós, a miénktől eltérő sajátidőben lévő éteregységek alkotják. Ez egy hierarchiaváltás a makró, mikro világból a pikó, stb. világba.

Az ábrázolt körben újra négy tengely látható. A problémát az jelenti számunkra, hogy 3 D-ben a mi sajátidőnkhez rögzített térirányok, itt mindenirányúvá válnak. Ezért van az, hogy vagy a mi sajátidőnkhez rögzített térirányait, a helyét, vagy a mi sajátidőnkhez rögzített

idejét, a pillanatnyi sebességét ismerjük az elektronnak. Ha meg akarnánk keresni az elektron origóját, az őt alkotó éteregységek halmazának forgáspontját azt az ötdimenziós térben, a lehetőségek terében találánánk. Akkor most számoljuk össze a dimenziókat, amelyek megfigyelőnk látóterében találhatók. Tehát a hierarchikus felépítésű virtuális univerzum egy elvi, vagy abszolút 3D térben és abszolút 1D időben lévő 6D-s hatótérben lévő 5D-s végtelenített vastag falú membrán, amelyben a 4D-s téridő, szintén egy végtelenített, változó sűrűségű és falvastagságú membránt alkot. A téridőben háromdimenziósnak észlelt testek, kvantumosan, egyenként is 4D-s valós éteregységek halhazaiból tevődnek össze, amelyek virtuális forgáspontjainak pontos helye, az ötdimenziós membránban, a virtuális univerzumban található. Az önálló éteregység, a (Ki) saját idejében hat húrból, mint tér, alkotóerőből áll, melynek forrása, közepe maga a taszítás. A párja (Be) forrása a vonzás. Ezeket is tekinthetjük külön dimenzióknak 1D+1D. Összesen 25 dimenzió. Hát nem kápráztató?

3. ábra

Gondolatok az időről

Minden, ami létező számunkra most van a jelenben. A minden az egész. Ami nem egész, a része az egésznek. Ezért a nincs, a semmi is része az egésznek és további részekre bontható. Például, ami *még nincs* jelen, az a jövő, ami *már nincs* jelen, az a múlt. Viszont a múlt és jövő része az egésznek, mert jelen van, létezik a számunkra. Jelen van a tudatunkban és a világban a múlt, mint emlék, és mint tárgy, test, ami emlékeztet. Jelen van a tudatunkban és a világban a jövő úgy, mint vágy, képzelet, terv és szándék. A jelen ennek megvalósuló, testet öltő, most tapasztalható formája. Az egyidejűség, a most, a lét jelenléte, a van. A jelen, a most

felosztása, az egész részekre, mostokra bontása a többidejűség. Ahol a részek, mint jelenek között van a semmi, ahol a lét nincs jelen. Paradox módon tudatunk úgy érzékeli, hogy egy pillanat, a most rövidebb, mint a részeire bontott most, ami a rész mostok halmazaiból, mint az időtartamok összességéből álló múlt és jövő. A múltat és jövőt képező időtartamok mennyiségét az események adják. Az eseményeket viszont a mozgás, a változás és annak érzékelése adja. Érzékelésünket tudatunknak köszönhetjük, amely megkülönbözteti azt, ami áll attól, ami mozog. Tudatunk érzékelő képessége viszont korlátozott, mivel az események rendezése, értelmezése időbe telik. Az a nagy kérdés, hogy egész vagy részidőbe? Ha egész, vagy egy időben tudunk értelmezni minden esemény információját, akkor ismerjük a jelent, múltat és jövőt. Az egészet, a mindent most. Ha rész időben, akkor csak azon események információját ismerjük, amelyek részei alkotják saját jelenünket, múltunkat és jövőnket, vagyis az életünket. Öntudatunk érzékelő képessége, vagyis az életünk hossza korlátozott. Ezért rövidebb idő alatt nagyobb mennyiségű információ megismerése a célunk, vagyis egy élet során megismerni mindent. A tudatosságunk, ami az egy időben, vagy egészben való gondolkodás képessége, fejleszthető. Kinek előbb, kinek utóbb, de egyszer mindenkinek sikerül a mindentudás megtapasztalása.

Most egy kicsit másképpen az időről

Ha a hatótér általunk nem mérhető mérete a maximális, az éteregység (Ki) nem mérhető mérete a minimális. E szélső értékek között lesz minden „mérhető” kiterjedésű forma és test mérete, amelyek külön, külön terét a saját időpontja, a jelenléte (most-a) jelöli ki, választja szét, a szemlélők számára. A mérhető idő meghatározásához választanunk kell e terek közül egy viszonyítási alapot, inercia rendszert. A vizsgálandó területen belüli objektum mozgása, sebessége, vagyis a cselekményének ideje, az esemény egy újabb viszonyítási pont kérdése. Tehát az időtartamot, az események sorozatából állítjuk össze magunknak a szerint, hogy mekkora **tér** fogat eseményeit, milyen azonos feltételekkel és eszközökkel (méterrúd, óra) vizsgálunk. Egy biztos, hogy számunkra az időnek tartama, a térnek tartalma van. A tartama és tartalma között, csak egy betű a különbség, az L, mint időben létezni, vagy nem létezni.

A rejtett idejű létnek nincs kiterjedt, mérhető tartalma, viszont végtelen tartama van.

Az idő, mint holtpont áll. (abszolút) Mint a gömbfelületet alkotó virtuális pontok mindenütt jelenlévő, a jelen.(relatív) Mint a szellemi és anyagi entitásokhoz tartozó jelenek sokasága, gyarapodása, vagy fogyása képezi azok időtartamát. Az időtartam növekedése, az entitásokhoz tartozó jelenek és ezzel a hatótér növekedése, vagy a csökkenése, ami jelzi az idő irányultságát. A haladási irány mindig a jövő felé mutat. Amit az idő, mint haladási utat meghaladt, az a múlt. Az idő tehát áll, mozog, elválaszt, összeköt, tartamát képezi, vagyis a jelen, tartalmazza a növekvő és csökkenő, múltat és jövőt, egyszóval mindent, ami az abszolút (egy) időben relatívan létező. Az abszolút idő, a Mindenható jelen-léte. A relatív idő, a virtuális univerzum, mint a létezők létezésének ideje.

Az, az idő, ameddig a hatótér kitágul, majd összehúzódik. (Isten, be és ki légzése)

Amit a Védák szerint a hinduk, egy teremtő, de halandó félisten, Brahma 100 éves életének tartanak. Ami emberi időszámításban, háromszáztizenegybillió negyvenmilliárd évnek felel meg. Ha elfogadjuk azt, hogy a teremtés vagy az ősrobbanás, 17 milliárd éve kezdődött a hatótér kitágulásával, akkor bőven van időnk a fejlődésre és a jó és rossz válaszok elkülönítésére.

Az igazság keresésére

A Mindenhatót egy „külső” megfigyelő pontból nézni lehetetlen!? Vagyis abszurd.

De mivel a lehetőség és a fantáziánk végtelen, próbáljuk úgy nézni, mint ahogy Amström nézte földünket a holdról. A hatótér dinamikus abszolút rotációs mozgást végez és a benne lévő virtuális univerzum mérete, metrikája, ritmikája, térfogata, sűrűsége folyton változik. Benne minden a forrás, az abszolút forgáspont körül mozog. Ebből az örvénylő, kavargó virtuális térből, a téridőből kiválasztott pont, mondjuk a Föld helyzetének korrekt meghatározása, egyet jelentene a Földön egy elektron pontos tartózkodási helyének és idejének együttes meghatározásával. Tudtommal ez még senkinek nem sikerült. Einstein és Heisenberg uraknak sem. Akkor most kerüljön e pont helyére a szemlélő, a Földre. Erről a helyről nézve változott a kép, mert minden körülöttünk és velünk együtt mozog a maga útján. Ami eddig „bent” volt, az elérhetetlenül „kívülre”, a belátható univerzumon is túlra került a számunkra. A statikus pont, az abszolút viszonyítási pont és vele az egész transzcendens világ. De azért ne adjuk fel a reményt, mert „aki keres, az talál”. Rendületlen hittel, szorgalommal és élénk fantáziával megáldva, kellő alázattal és szeretettel számunkra minden lehetséges. „Csak egy stabil pont kell hozzá, és kifordítom sarkából a világot.” Mondja az optimista Arkhimédész. Csak hit, remény, feltétlen szeretet kell, hogy célba érj. Mondják a hívők. Egy biztos, amire nagyon vágyunk, amit nagyon keresünk, ahhoz előbb belül, önmagunkban kell megtalálnunk a hozzávezető utat (megteremtünk hozzá a lehetőséget), hogy a folyton változó és rohanó külvilágban végül ráleljünk.

A Mindenható, amikor megteremti az univerzumot önmagából önmagában, nem változik, változatlanul **az** marad **aki**. Csak, mint amikor az ember belélegzik, és a mellkasa kitágul, majd kilégzéskor összehúzódik. Mivel a Mindenhatón kívül nincs még a semmi sem, mert az is benne van. Az „Ő” belégzése eredménye a benne lévő világ, Májá, a káprázatos univerzum, amely a kilégzéssel, vagyis az összehúzódással megszűnik. Ebben az a misztérium, hogy csak az Isten képes arra, hogy belégzéskor önmagából vesz levegőt, amit valójában ki sem lélegzik, amikor kilélegzik. Ez maga az abszolút Létezés, a csoda, amelyre minden embernek szüksége van ahhoz, hogy létezhessen (lélegezhessen) és elmélkedhessen a világról.

Egy rajz, a vizuálisan gondolkodók számára. Az ábrázolt szimbólumok, a Mindenható-tér geometriai átfarmálásaiból, átértelmezéseiből erednek, aszerint, hogy kire, mire utalnak.

